

Örömkönnyeiktől homályosodott egybe
a tenger és az ég közti határ a büszke édesapa szemében,
Aki csak nézte, hogy fia -kit ő nevelt fel és tanított meg minden jóra-
épp repül a földtől messze úgy, hogy szárnyait a levegő felkapja.

Hiába volt Ikarosz fia edzett felnőtt férfi,
az aggnak a szívében mégis lehetett az aggodalmat érezni.
Letörölte arcáról a sós könnyeket,
de ebben a pillanatban elveszítette a szárnyakat és nem látott mást, csak a kék eget.

Kereste fiát, kiáltotta nevét, de választ nem kapott
ezért kiment a nyílt vízre és ott próbált szerencsét.
Mindeközben a fiatal vakmerő harcolt vadul,
mivel a habzó tenger ejtette őt rabul.

Csapkodott, kiáltott apja után,
de tollas karjaiban az erő fogytán.
Kiállításától a tüdejét megtöltötte a tenger,
És testét már nem a bátorság hanem a félelem töltötte el.

A kétségbeesett Daidalosz csak kiáltozott,
és a hullámos tengeren tajtékzott.
Habár nem kapott választ mégis megértette fiát,
kinek nem találta testét, lelkét csak a szárnyát.

Sírt az apa, szinte zokogott,
"miért nem kapok az Istenektől erre indokot?"
Ismét nem kapott választ kérdéseire,
csak hírt hogy meglett fiának a megégett teste.

Gyenge lábakkal, remegő kezekkel,
egy görög szigeten temette el.
Bármit tett volna, hogy ő feküdjön a sírban helyette,
Így a szigetet Ikarosznak elnevezte.

Írta: Veér Dorottya

Ikaroszi-sziget névadása

Köztény, hogy Ikarosz felelőtlensége miatt túl magasra repült, ezáltal elolvadt a tollait összetartó viasz, belezuhant a tengerbe és szörnyethalt. Az eset egy apró sziget közelében történt. Később apja, Daidalosz ezen a szigeten helyezte végső nyugalomra. A sziget lakosai meghallgatták Daidalosz és Ikarosz lenyűgöző, ám de tragédiába torkolló történetét. Meghatódottságukból kifolyólag, a szigeti bölcsek tanácsa elé terjesztették ötletüket, miszerint a fiú emlékére nevezzék át a szigetet Ikarosz-szigetére. A bölcsek először a történelem során, egyhangúan elfogadták az indítványozást. Ugyanezen az ülésen ki is hirdették a pályázatot a megfelelő ceremónia sorozat megszervezésére és lebonyolítására. A baleset első évfordulóján rendezték meg a ünnepséget, amikor is a város háza falára elhelyezték az emléktáblát és a hivatalos okmányokban átírták a sziget nevét Ikarosz-szigetére. Ezen a napon került átadásra a sziget új zászlója és címere, melynek középpontjában egy szárny szerepel. A hivatalos részt követte a 3 napos ünnepség sorozat. Első napon elindították a mára már hagyományossá vált híres ikaroszi repülési tanfolyamot. Második napon vidám körülmények között felvilágosították a lakosságot az elsősegélynyújtás és az ésszerű keretek közötti szórakozás fontosságáról, mivelhogya maga a polgármester még az előző esti mulatozásban eltörte a lábát. Harmadnap világra szóló dínom-dánom volt a program. Bár Daidalosz személyesen nem vett részt a mulatozásban, szívélyesen fogadta a sziget lakosainak kedvességét.

Írta: Desbordes-Korcsev Lea

.....Amikor Daidalosz leszállva partot ért egy kis szigeten, azonnal keresni a fiát. Élve vagy halva, meg szeretne volna találni... ..bármilyen áron. Nem mert belenyugodni, abba a gondolatba, hogy esetleg a fiát elnyelte a tenger vize, és ő úgy nem láthatja őt örökre a földi életben, hogy még el sem temethette? Végül megtalálta Ikaroszt, nem messze a parttól néhány méterre lebegett a vízben a teste. Daidalosz levette magáról a „szárnyait”, majd ezután belemert a tengerbe, és gyorsan igyekezett Ikarosz felé, hátha még életben van. Amint odaért, felkarolta a fiát, és futva igyekezett kifelé a sósvízből. Bár érezte, hogy az ifjú teste ernyedni kezd, az a kis remény, ami még megmaradt a lelke Pandora szelencéjében, még mindig azt diktálta, hogy „Ne add fel!” Amikor kiért a tengerpartra, gyorsan letette Ikaroszt a földre, és a két kézfejével elkezdte ütemesen nyomni az utóbbi mellkasát, hátha úgy, még megmentheti. De mindhiába. Úgy tűnt, hogy az erőfeszítései hiábavalóak voltak. Még fohászkozott az istenekhez, hátha meghalják, és teljesítik a kérését, de több perc múlva is Ikarosz ugyanúgy mereven, rezzenéstelenül feküdt. „Talán jobb is neki így.” Gondolta magában Daidalosz. „Ha én meg nem értem, az istenek csak tudják.” A szomorú apa felállt, felvette a halott fiát, és elindult egy megfelelő helyre a szigeten, ahol eltemetheti. Daidalosz ezután még sokszor visszatért a szigetre, egyedül, vagy a családtagjaival megemlékezni Ikaroszlól, és imádkozni érte az isteneknek. És sokkal azután, hogy Daidalosz is meghalt, a köznyelvben a szigetet, ahol Ikaroszt eltemették, az ő emlékére és legendájára elnevezték Ikaroszigetnek.

Írta: Keresztfalvi Kristóf

Ikaroszi-sziget

Daidalosz és fia, Ikarosz már elhagyták krétát és repültek szeretett otthonuk felé a szelek szárnyán. Már félúton járták, mikor Ikarosz nem tudott ellenállni a magasságnak és elkezdett repülni a nap felé. Ikaroszt teljes mértéken elfogta a szabadság érzete, miközben egyre közelebb repült a naphoz. Ikarosz bármerre nézett, gyönyörű kilátás tárult elé, a hullámzó tenger és a nap sugarai teljesen elragadták a figyelmét.

Ikarosz túl sokáig merengett a tájban és egyszer csak arra lett figyelmes, hogy a viasz elkezdett olvadni a szárnyain és elkezdett zuhanni. Ikarosz csak zuhant és zuhant, egyre gyorsabban, de mielőtt becsapódott a vízbe, eszébe jutott, hogy mit mondott neki az édesapja ("Fiam ne menj túl közel a tengerhez mert elsodornak a hullámok, és ne hogy túl közel menj a naphoz, mert elolvad a viasz a szárnyadon") ez volt az utolsó gondolat, ami Ikarosz eszébe jutott mielőtt becsapódott a tengerbe. Apja körbe nézett, de sehol nem találta fiát és eszébe jutott a legrosszabb, ami történhetett.

Daidalosz kereste, kutatta fiát és egyszer csak megpillantotta egy lakatlan szigeten a parton. Apja leszállt a lakatlan szigetre és mérhetetlenül nagy szomorúságot érzett a szívében. Daidalosz eltűnődött fia holtteste mellett, hogy miért pont vele kellett történjen ez az egész szörnyűség. Daidalosz sokat merengett, hogy ha tehetne volna, inkább neki se indultak volna az útnak, hogyha tudja, hogy ilyen szörnyű vége lesz. Az apa eltemette a fiát a szigeten, amit elnevezett Ikaroszi szigetnek és azóta itt él ezen a szigeten a büntudat társaságában.

Írta: Fábián Bence

Ikarosz történetét mindenki csak addig ismeri, amíg bele nem esik a tengerbe és szét nem csapják a testét a hullámok. De ez az állítás nem igaz. Brit tudósok szerint mégis túlélte ezt a nagy esést. Hogy hogy, azt most megtudjátok. Miután beleesett a tengerbe, nem halt meg, hanem hánykolódott. Két nap után megtalálta őt egy halász. Elvitte egy szigetre, ahol ő lakott. Ezen a szigeten nőtt föl. Élte mindennapjait . Egyszer kitalálta, hogy kéne valamit csinálni. Valami szenzációsat. Valami újat. Kitalálta, hogy ő egy buszt fog építeni és ennek a busznak a neve Ikarusz lesz. Annyira jó lett az új szerkezet, hogy az egész világon elkezdtek használni. Így lett híres az a sziget, ahol Ikarosz feltalálta a buszt. Így lett a sziget neve Ikarusz. Mai napig látogatják azt a szigetet.

Írta: Törkenczy Boldizsár

Miután Daidalosz és Ikarosz leugrottak a hegyről, hogy útnak induljanak, ez hirtelen mindkettőjüknek megnyugvást adott. Kis idő múlva Ikarosz feljebb emelkedett. Ennek hála a nap megolvastotta a viaszt és így Ikaroszt elragadták a hullámok. Apja, Daidalosz rögtön fia után ment. A hullámok túl erősek voltak, Daidalosz meg lassú. Ikarosz még az utolsó pillanatában is segítségért kiáltott. Daidalosz fájó szívvel, de nagy nehezen egy szigetre húzta ki a fiát. Mikor kiértek a partra, próbálta őt újraéleszteni. Miután rájött, hogy már végleg elment, egy sírt ásott fiának. Az első három napban még a fia mellett maradt, majd hazaindult. Otthon a család kitalálta, hogy a szigetre költöznek. Később a szigetet elnevezték Ikarosz-szigetnek. Szépen lassan elkezdett élet lenni a szigeten, de mindig megemlékeznek Ikaroszról. Néhányan úgy tartják, hogy Ikarosz felment az Istenekhez. De ez soha nem derül ki.

Írta: Szél Csenge

Ikária

Ikarosz zuhanása után apja Daidalosz hatalmas űrt érzett életében. Ami talán még ennél az űrnél is hatalmasabb volt, az a büntudata a fia halála miatt. Az ő terve és elképzelése miatt halt meg egyetlen hős szeretett családtagja. Ezért is volt hálás Héraklész kereső akciójának. Amikor Héraklész kihozta a tenger hullámzó vizéből megdermedt iszapos testű Ikaroszt, apja sírva fakadt. Látván apja elkeseredettségét, Zeusz fia temetést szervezett. Ez volt az addigi leggyönyörűbb temetés. A kovácmesterség istene, Héphaisztosz készített egy koporsót, Dionüszosz a legjobb bort hozta, Hermész írta a sírfeliratot. Jóformán minden isten kivette a részét a munkából, kivéve Pallasz Athénét. Ő tiltakozott, hisz mint igazságosság istenét nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy a fiú nagyravágyása és szófogadatlansága miatt ilyen szép temetést kapjon. Addig fajult a dolog, hogy Zeusznak kellett közbe lépnie. A tanács szerint a temetést megtartották és elbúcsúztatták a világból, a sziget megkapta az Ikária nevet, de hogy Athéné is megnyugodjon, a fiú egyik felét a forró, égető pokolba, a másik felét a mennybe küldte.

Írta: Kistamás Leó